

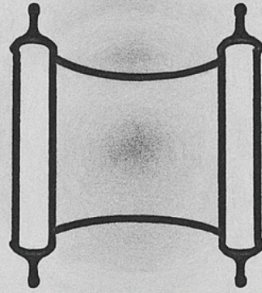
בס"ד

Tzemach Tzedek

Ohr HaTorah

Parshas Devarim

צִיּוֹן בְּמִשְׁפַּט תִּפְדֶּה וְשִׁבְיָהּ בְּצַדִּיקָה

Dedicated To:

Anonymous

May Hashem pour Shefa upon you

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

Tzemach Tzedek

Ohr HaTorah

Parshas Devarim

ציון במשפט תפודה ושביה בצדקה

Introduction

This profound discourse by the **Tzemach Tzedek** (Rabbi Menachem Mendel Schneersohn, 1789–1866), the third Rebbe of Chabad, was delivered on the eve of the Ninth of Av—a time marked by sorrow and mourning over the destruction of the Beis HaMikdash. The Tzemach Tzedek lived in Lubavitch and was the grandson of the Alter Rebbe. He succeeded his uncle and father-in-law, the Mitteler Rebbe, and laid the intellectual foundations that defined the Chabad system of thought for generations. A brilliant halachist and Kabbalist, his teachings intertwine deep metaphysical ideas with practical emotional and spiritual avodah.

In this discourse, the Tzemach Tzedek investigates the duality of the Jewish heart—its capacity for both bitterness and joy, exile and redemption. He explores how these two opposing emotional states—marirus (bitterness) and simchah (joy)—can coexist in one heart when truly aligned with the divine purpose. He also addresses the psychological state of galus: when one’s inner heart is "occupied territory," so to speak, held captive by foreign desires and unholy inclinations. The central focus is on the pasuk, “ציון במשפט תפודה ושביה” —that redemption, both cosmic and personal, comes through the twin powers of Torah (mishpat) and tzedakah (charity), enabling even the lowest spiritual states to return to divine service.

אור ליום ב' ערב ט' באב, וויטעפסק

On the night of Monday, the eve of Tisha B'Av, Vitebsk:

"Zion shall be redeemed with justice, and her returnees with righteousness" (Yeshayahu 1:27). It is written: “And these words that I command you today.” The explanation: “today” refers to each and every day of our lives in this world, because every day must be in our eyes as if it were new.

And to understand this—how is it possible to be so? Behold, the purpose of the descent of souls into bodies—who beforehand were standing before Hashem even before the Six Days of Creation, because the angels alone were created during the Six Days, some say on the second day, and some say on the fifth, through the Divine utterance “let flying creatures fly,” and this “flying creature” refers to Michael, etc.

Because their creation comes from the level of the letters of His speech, as it is written: “and by the breath of His mouth all their host.” But the souls that are drawn from the letters of His thought, which is eternal—behold, they existed even before the Six Days of Creation.

ציון במשפט תפודה ושביה בצדקה. כתיב: והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוה היום. פירוש: "היום" קאי על כל יום ויום מימי שנותינו בעולם הזה. משום דבכל יום צריה להיות בעינינו כחדשים.

ולקבין זה איה אפשר להיות פו, הגה תקלית ירידת הנשמות בגופות שמקודם היו עומדים לפני ה' מקודם ששנת ימי בראשית, כי המלאכים בלבד הם שנתהו בששנת ימי בראשית, יש אומרים בשני ימי אומרים בחמישי על ידי מאמר "ועוף ועופה", ו"עוף" זה מיכאל כו'

לפי שהתהוותם הוא מבחינת אותיות דבורו יתברך, כדכתיב: "ויברוח פיו כל צבאם". אכל הנשמות שנמשכים מאותיות ממשבתו יתברך שהוא נצחיות—הרי היו במציאות גם קדם ששנת ימי בראשית.

Tzemach Tzedek

Ohr HaTorah

Parshas Devarim

ציור במלשפט תפודה ושביה בצדקה

That is, even before He began to reveal His speech and the breath of His mouth, saying: "Let there be light," etc. And as our Sages said: "With whom did He consult? With the souls of the righteous."

דהיינו גם קדם שהתחיל לגלות דבורו ורוח פיו לתברך באמרו: "יהי אור" כו', וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: "במי נמלך? בנשמות צדיקים".

Behold, they were already in existence before Creation—not only the righteous alone, but all of Israel, as it is written: "And your people are all righteous."

הרי שהיו קדם בריאה. ולא צדיקים בלבד, אלא כל ישראל, כי כתוב: "ועמך כלם צדיקים".

And the purpose of their descent into bodies is for a supernal ascent—higher and higher. And to understand what this ascent is, even though in any case they are from the level of "letters of thought."

ותכלית רידתן בגופות היא צרף עלוי למעלה מעלה. ולהבין מהו ענין העליה, גם מאחר שגם בלעדי זאת הם עברות מחשבה.

Behold, it will be understood through the explanation of what a soul actually is, since we say at the beginning of daily prayer the statement: "My G-d, the soul You placed in me is pure. You created it..."

הנה יובן בביאור ענין הנשמה מה היא, בהיות כי אנו אומרים בתחלת התפלה בכל יום מאמר: "נשמה שנתתה בי טהורה היא, אתה בראתה כו'".

The explanation of "it is pure" is that it is drawn from the level of the supernal purity. And afterwards: "You created it"—to be in the category of a created entity, something from nothing, until You breathed it into me—meaning the soul encloded within the inner aspect of the body to enliven it.

פירוש "טהורה היא" שנמשכת מבחינת טהרה, עליונה, ואחר כך "אתה בראתה" להיות בבחינת נברא יש מאין, עד שנפחתה בי—בהתלבשות הנשמה בתכונות הגוף להחיותו.

And afterwards: "You preserve it within me," and this is beyond the level of "it is pure." Because "it is pure" refers to the essence of the soul which is encloded in an inner light and becomes limited within the body through the chain-like process of "You created, You formed, You breathed"—which are the three worlds of Beriah, Yetzirah, and Asiyah.

ואחר כך: "אתה משמרה בקרבי", והיא למעלה מבחינת "טהורה היא", כי בחינת "טהורה היא" היא עצם הנשמה המתלבשת בבחינת אור פנימי, ונתגבלת בתוך הגוף על-ידי השתלשלות "בראתה", "יצרתה", "נפחתה"—שהן שלשה עולמות דבי"ע.

But "You preserve it within me" is the level of His Essence, blessed be He, which is higher than the level of "pure." For it is not encloded within the inner and internal aspect of the vessel, but rather surrounds and protects from above.

אבל "אתה משמרה בקרבי" הוא בחינת עצמותו ותברך, שלמעלה מבחינת "טהורה", שאינה מתלבשת בפנימיות ובתכונות הפלי, רק בבחינת מקיף, ושומר מלמעלה.

That is: He protects the inner soul that is encloded in the body so that it does not depart and exit, etc. However, it still does not become fully encloded in true inwardness.

דהיינו ששומר פנימיות הנשמה המלוכשת בגוף שלא תסתלק מן הגוף ותצא כו'. אבל מפלי-מקום אינה מתלבשת בפנימיות ממש.

Tzemach Tzedek

Ohr HaTorah

Parshas Devarim

ציור במשפט תפודה ושביה בצדקה

And so it can be understood generally in the chain of the Infinite Light, may He be blessed—there is the level of “filling all worlds” (mimalei kol almin) and “encompassing all worlds” (soveiv kol almin).

The explanation of “filling all worlds” is the light and vitality that becomes en clothed in the worlds in an internal way, grasped by them, and gives them life.

And “encompassing” is the level of His essential light, blessed be He, which cannot be grasped internally by them.

Nevertheless, it surrounds them in the form of protection, so that the vitality within (the mimalei) is not interrupted or worn out and removed from the worlds, etc.

And so it is understood in the very details of each and every created being, that He, blessed be He, both fills and encompasses each one.

And the meaning of “encompasses” is not that He is outside or above, but rather that in every place and every corner, He both fills through the en clothing of vitality within the being, and encompasses in the sense of guarding it—so that the life-force is not interrupted, etc.

And the end of the statement is: “As long as the soul is within me, I offer thanks before You,” etc., and afterwards: “Blessed are You, Hashem...” The explanation is that the giving of thanks exists within every individual Jew, for all are capable of giving thanks to Hashem.

For anyone who does not bow in “Modim” (the thanksgiving prayer) has his spine turned into a snake, etc. Therefore, it says in singular form: “As long as the soul is within me, I offer thanks...” meaning that in every single Jew, once he has a soul within him, no matter who he is—even someone of the lowest spiritual standing—he is able to give thanks to Hashem.

וכך יובן בכללות ההשתלשלות דאין-סוף ברוח-הוא, הוא בחינת "ממלא כל עולמות" ו"סובב כל עולמות".

פירוש "ממלא כל עולמות" הוא האור והחיות המתלבש בעולמות בבחינת פנימיות, שנתפס בהם. ממש ומחיה אותם.

ו"סובב" הוא בחינת עצמות אורו ותברך, שאינו יכול להיות נתפס בהם בבחינת פנימיות, אכל מכל-מקום הוא סובב עליהם בבחינת שמירה, שלא יפסק ויבלה החיות שבבחינת פנימיות ויצא מהעולמות כו'.

וכך יובן בפירוש פרטיות הנבראים, שהוא ותברך ממלא וסובב על כל אחד ואחד מהם.

ואין פירוש "סובב" מלמעלה, אלא שבכל אתרא ובכל פנה הוא ממלא בהתלבשות החיות בתכונות הנברא, ו"סובב" בבחינת שמירה שלא יפסק החיות כו'.

וסיום המאמר הוא: "כל זמן שהנשמה בקרבי, מודה אני לפניך כו", ואחר כך "ברוך אתה ה'"—פירוש פי ההודאה היא שישנה בכל אחד ואחד מישראל, שכלם יכולים להודות לה'.

שקרי "מאן דלא כרע במודים—נעשית שדרתו נחש כו", ולכן אמר בלשון יחיד: "כל זמן שהנשמה בקרבי מודה אני", פירוש—בכל אחד ואחד מישראל, מיד שיש לו נשמה בקרבו, יהיה כאשר יהיה, אף שהוא מפחיתי הערה—יכול הוא להודות לה'.

Tzemach Tzedek

Ohr HaTorah

Parshas Devarim

ציון במשפט תפודה ושביה בצדקה

And afterwards: “Blessed are You, Hashem...”—this is a higher level, etc.

ואחר כך: "ברוך אתה ה'"—היא מדרגה גבוהה יותר כו'.

(ב)

And to understand this, and also to understand the explanation of the concept of “thanksgiving”—what is it? How is the concept of “thanksgiving” to be understood? Is there, Heaven forbid, an argument between us and our Father in Heaven, such that we would need to concede to Him?

ולקבין זה, גם לקבין ביאור ענין ההודאה מה הוא, איך יתכן בחינת הודאה, וכי מחלוקת יש בינינו ובין אבינו שבשמים חס ושלום, עד שנצטרך להודות אֵלָיו?

For it makes sense between one person and another to speak of thanksgiving—for example, “The Sages concede to Rabbi Meir,” where there is a disagreement between them, etc.

כי בשלמא באדם לתבירו שיך לומר הודאה, כמו "מודים חכמים לרבי מאיר", שיש מחלוקת ביניהם כו'.

However, in truth, there *is* a disagreement. For behold, we who dwell below say that creation is “something from nothing”—meaning that the world appears to us as “something,” as an actual entity; the heavens and the earth and the heavens of heavens are, to our eyes, “something” real.

אבל כי באמת יש פלוגתא, כי הנה אנחנו שוכני מטה אומרים שתבריאה היא יש מאין, פירוש שהעולם נדמה בערכנו ליש, ודבר—ששמים וארץ ושמי השמים הם הגראים לעינינו ליש כו'.

And whatever is above them is called “nothing,” because it is not grasped by us. And the higher it is, the more it is “nothing,” since it is further removed from the scope of our comprehension of “something.”

ומה שלמעלה מהם נקרא "אין", שאינו מושג אלינו, וכל שהוא למעלה יותר הוא בחינת "אין" יותר, כי הוא יותר רחוק מערך ההשגה בבחינת ה"יש" שלנו.

But before Him, blessed be He, it is the opposite. For in truth, He is the true “Something,” and what is below is considered “nothing,” for it is absolutely insignificant—like nothing and naught.

אבל לפניו יתברך הוא ברהקף, כי הרי באמת הוא יתברך הוא היש האמתי, ומה שלמטה הוא בחינת "אין", כי פלא חשיבא ממש—כאין ואפס.

And more particularly, every lower level is considered “nothing” in relation to that which is above it, as is known. Therefore, the lower something is, the more it is “nothing,” etc.

ובפרטות, כל בחינה שלמטה יותר היא בחינת "אין" לגבי שלמעלה ממנה, וכידוע. ולכן כל שהוא למטה מטה יותר—הוא יותר בחינת "אין" כו'.

And on this we say: “We offer thanks to You”—that we concede that the truth is *not* as it appears to us with our physical eyes, but rather the truth is as it is before Him, blessed be He—that He is the true “Something,” and everything before Him is considered like nothing.

ועל זה אנחנו אומרים: "מודים אנחנו לך"—שאנחנו מודים שהאמת אינו כפי הנדמה לנו לפי ראות עיני בשור שלנו, אלא שהאמת כמו שהוא לפניו יתברך—שהוא יתברך הוא היש, וכולא קמיה פלא חשיבא—כאין ממש.

Tzemach Tzedek

Ohr HaTorah

Parshas Devarim

ציור במשפט תפודה ושביה בצדקה

And even though in our perception it is the opposite, as explained above, still, all Jews are believers. And therefore, every Jew—even the spiritually lowliest—possesses the quality of thanksgiving.

For “thanksgiving” means: even though a person himself is not near or close to what he is giving thanks for—meaning, even though the matter is not well-settled in his mind and heart—for if it truly were, then the category of thanksgiving would not apply, for there would be no differing opinion at all to require thanksgiving.

Rather, even though in truth, from his own perspective, he is not near or close to what he is thanking for—and on the contrary, it even appears to him the opposite—still, he believes that the truth is *not* as it appears to him, but as it is before Him, blessed be He.

Therefore, he gives thanks: “We thank You”—meaning, even though I cannot comprehend the truth of the matter, I believe it, and I acknowledge it.

(And this is the idea of “she is in Hod”—the aspect of Malchus; faith—which is where thanksgiving comes from, the ability to give thanks and nothing more).

And the trait of faith exists within every Jew. For even a thief, while digging through a tunnel, calls upon the Compassionate One—so we see that he believes in the ability of the Master of the World, even as he acts against His will.

For within himself, he has not absorbed and affirmed this as if he were seeing it with the eye of the intellect, or comprehending with true understanding the Divinity of the Blessed One—how He is the root and source of all worlds. For if he truly had, the fear of Hashem would be before his eyes, and he would not rebel, Heaven forbid, against His glorious presence.

Only that he believes alone. And faith is a crown above—that is, as explained above, the matter believed is not grasped internally...

ואף שבהשגתנו הוא בהפך כנ"ל, אבל כל ישראל מאמינים, ולכן כל אחד ואחד מ ישראל, אפילו פחותי ערה—יש להם בחינת הודאה.

כי ההודאה היא: הגם שבעצמו אינו אצל וסמוך למה שהוא מודה, דהיננו, הגם שאין הדבר מתיישב היטב במוחו ולבו—כי אלו הנה פן, לא הנה שיהי בחינת הודאה, שהרי אין פאן דעה אחרת כלל שיתכן ענין הודאה.

אלא, אף-על-פי שבהאמת מצד עצמו אינו אצל וסמוך למה שהוא מודה, ואדרבא נדמה לו בהפך—רק שאף-על-פי-כן מאמין הוא שהאמת אינו כמו שנגדמה לו, רק כמו שהוא קמי קודשא-ברייהו הוא

לכן הוא מודה: "מודים אנחנו לך", דהיננו: אף-על-פי שאיני יכול להשיג אמיתת הדבר—מאמין אני ומודה אני כו'.

וזהו: "איהי בהוד"—בחינת מלכות, אמונה—מזה (בא הודאה שישכול להודות ולא יותר).

ובחינת אמונה ישנה בכל אחד ואחד מ ישראל, כי אפילו גנב אפום מחתרמא רחמנא קרי—הרי שמאמין ב יכולת רבונו של עולם, אף שעושה נגד רצונו כו'.

כי בעצמותו אינו נקלט כלל ונתאמת כלל—להיות כאלו רואה בעין השכל או משיג בהשגה אמיתית אלוקותו ותברך, איה שהוא עיקרא ושרשא דכל עלמין—שאז הנה פחד ה' לנגד עיניו, שלא למרות עיני כבודו חס ושלום.

רק שהוא מאמין בלבד. והאמונה היא בחינת עטרה ממעל, דהיננו כנ"ל, שאין הדבר האמון מושג בפנימיותו כו'.

Tzemach Tzedek

Ohr HaTorah

Parshas Devarim

ציור במשפט תפודה ושביה בצדקה

And nevertheless, from this there can still be a level of thanksgiving, which is likewise such that he acknowledges even though he does not comprehend it internally...

And therefore, every Jew can give thanks to Hashem. And this is: "As long as the soul is within me, I offer thanks..."

But afterward: "Blessed are You, Hashem..."—the meaning of "blessing" is drawing down; that is, the revelation of the very thing being drawn, emerging from concealment into revelation.

Just as with the idea: "Yishmael, my son, bless me," and "Blessed is Hashem from the world to the world"—that it is drawn from the hidden world into the revealed world—that is, into actual revelation.

That is, the Divinity of the Blessed One should be in actual revelation to the created beings—that it should be absorbed and affirmed in them as if seen with the eye of the intellect—His being the one who fills and enlivens all creations and constantly renews them every moment, bringing them from nothing into being.

And this is a higher and more elevated level than the matter of thanksgiving, which is not in a state of revelation, etc.

And behold, the level of blessing and drawing down mentioned above—which is the level of Shemoneh Esrei, the eighteen blessings of prayer in "Blessed are You"—all of it is a level of drawing down, etc.

And in order to reach this level, one must first go through the level of Krias Shema: "And you shall love Hashem your G-d with all your heart..."—for through this comes afterward, "And these words which I command you..."—which is the level of drawing down the Infinite Light through the engagement in Torah. So too with "And it shall be if you will listen," etc.

And behold, in order to also reach the quality and level of the aspect of "And you shall love," it is through meditation at the beginning in the verse "Shema Yisrael..." And our Sages instituted to add afterward "Baruch shem kevod

ואף-על-פי-כן יכול להיות מנה בחינת הודאה—שהיא גם-כן כד: שמודה הגם שאינו משיג בפנימיותו כו

ולכן כל אחד ואחד מישראל יכול להודות לה. וזהו: "כל זמן שהנשמה בקרבי מודה אני כו"

אבל אחר-כך: "ברוך אתה ה'"—פירוש: ברכה הוא ענין המשכה, והיינו בחינת התגלות אותו דבר הנמשך, שנמשך מהעולם לגלוי

וכמו ענין "ישמעאל בני ברכני", וכן "ברוך ה' מן העולם ועד העולם"—שנמשך מעלמא דאתכסיא לעלמא דאתגליא, דהיינו להיות בבחינת גלוי ממש

דהיינו: שתהיה אלותו יתברך בגלוי ממש על הנבראים—שהיה נקלט ונתאמת להם אלוקותו—להיות כאלו רואים ממש בעין השכל איה שהוא ממלא ומחיה כל הנבראים, ומחדש בכל יום תמיד ובכל שעה ורגע מאין ליש כו

והוא בחינה ומדרגה עליונה ונעלית יותר מענין בחינת הודאה—שאינה בבחינת גלוי כו

ג) והנה בחינת ברכה והמשכה הנ"ל, שהיא בחינת שמונה עשרה—ח"י ברכן דצלותא, "ברוך אתה ה'—הכל בחינת המשכות כו

ובכדי שיגיע לבחינה זו, צריך להיות מקודם בחינת קריאת שמע: "ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך כו", שעל-ידי זה אחר-כך: "והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוה"—שהיא בחינת המשכות אור אינסוף על-ידי עסק התורה, וכן "והיה אם שמוע" כו.

והנה גם כדי להגיע למעלת ומדרגת בחינת "ואהבת", הוא על-ידי התבוננות מתחלה בפסוק "שמע ישראל" כו, וחס"ל תקנו עוד לומר אחר-כך "ברוך שם כבוד מלכותו"—ואז על-ידי זה יבוא "אחר-כך לקיום "ואהבת"

Tzemach Tzedek

Ohr HaTorah

Parshas Devarim

ציון במשפט תפודה ושביה בצדקה

malchuso...”—and through this one comes to fulfill “And you shall love.”

The explanation: Hear and contemplate how “Hashem is our G-d, Hashem is One”—that He is exalted and elevated and uplifted above all the upper and lower worlds. Only in “Baruch shem kevod malchuso”—that His kingship, i.e., that He is called by His name upon them, and He is called King over them and exalted above them—only *this* gives life to all the upper worlds.

“And Your dominion is in every generation”—for dominion is lower than kingship, since kingship is an inner level—because a king rules only when accepted willingly. But dominion is an external level, where the ruler subjugates against the will.

Therefore, it says: “Your kingship is over all worlds”—referring to the upper worlds that accept His kingship willingly. But in “every generation” in this lowly world, where there are wicked people, rebellious and sinful, who do not accept the yoke of His kingship, it is not fitting to say “Your kingship” but only “Your dominion,” etc.—which is the external level of kingship.

And all the upper worlds—even Gan Eden, which is a wondrous delight, such that our Sages said “Better to be judged...” [and forfeit that delight than sin]—and Gan Eden and many other lofty levels, all are created from His kingship alone.

Which is not of His Essence. That alone enlivens them, and therefore creation is called “something from nothing,” because the primary vitality of creations is truly “nothing” in relation to the Infinite One, blessed be He.

פירושו: "שמע והתבונן איך שיה' אלקינו ה' אהד"—שהוא יתברך מְבָדֵל וּמְרֻמָּם וּמְתַנַּשֵּׂא מְכַל העולמות עליונים ותחתונים, רק "ברוך שם כבוד מלכותו"—שְׂבִיחַת מְלָכוּתוֹ יתברך, דְּהִיְנוּ מֵה שֶׁהוּא יתברך נִקְרָא שְׁמוֹ עֲלֵיהֶם, שֶׁהוּא נִקְרָא מֶלֶךְ עֲלֵיהֶם וּמְתַנַּשֵּׂא עֲלֵיהֶם—זֶה בְּלִבְד הוּא הַמְחִיָּה כָּל העולמות עליונים.

וּמְשַׁלְתָּהּ בְּכָל דּוֹר וָדוֹר—"שְׂהִמְשַׁלָּהּ הִיא גַם" לְמִטָּה מִבְּחִינַת הַמְּלוּכָה, כִּי הַמְּלוּכָה הִיא בְּחִינַת פְּנִימִיּוֹת—שֶׁהִרִי הַמֶּלֶךְ הוּא כְּשֶׁמְקַבְּלִים אוֹתוֹ בְּרָצוֹן. אֲבָל הַמְּשַׁלָּהּ הִיא בְּחִינַת חִיצוֹנִיּוֹת—שֶׁהַמּוֹשֵׁל הוּא הַרוֹדֵה בְּעַל כָּרְחוּ שֶׁלֹּא בְּרָצוֹן כּוֹ.

וְלָכֵן נֶאֱמַר: "מְלָכוּתָהּ מְלָכוֹת כָּל עוֹלָמִים"—שֶׁהֵן בְּחִינַת עוֹלָמוֹת עֲלִיוֹנִים שֶׁמְקַבְּלִים עַל מְלָכוּתוֹ בְּרָצוֹן עֲלֵיהֶם, אֲבָל "בְּכָל דּוֹר וָדוֹר" בְּעוֹלָם הַזֶּה שֶׁיֵּשׁ רָשָׁעִים הַמּוֹרְדִים וְהַפּוֹשְׁעִים שֶׁאֵינָם מְקַבְּלִים עֲלֵיהֶם עוֹל מְלָכוּתוֹ—לֹא שֶׁיֵּה לּוֹמַר אֶפְלוּ "מְלָכוּתָהּ", רַק "מְשַׁלְתָּהּ" כּוֹ—שֶׁהוּא בְּחִינַת חִיצוֹנִיּוֹת הַמְּלוּכָה—וְדִי לְמַבִּין.

וְכָל העולמות עליונים—גַּן עֵדֶן שֶׁהוּא תַעֲנוּג נִפְלָא, עַד שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבָרְכָה: "מוֹשֵׁב דְּלִידְיָנוּ" כּוֹ—וְגַן עֵדֶן וְעוֹד בְּחִינּוֹת רַבּוֹת "גְּבֵה מֵעַל גְּבֵה"—כֵּלָם נִתְהוּוּ מִבְּחִינַת מְלָכוּתוֹ יתברך שְׂבִיחַת הַמְּלוּכָה בְּלִבְד—מֵה שֶׁנִּקְרָא מֶלֶךְ עֲלֵיהֶם

שֶׁאֵינּוּ בְּבְחִינַת עֲצֻמוֹתוֹ—הוּא הַמְּחִיָּה אוֹתָם. וְלָכֵן נִקְרָאת הַבְּרִיאָה: "יֵשׁ מְאִין", כִּי עֶשֶׂר חִיּוֹת הַנְּבִרָאִים נִקְרָאת בְּאֶמֶת "אִין" לְגַבֵּי אִין-סוּף בְּרוּךְ-הוּא.

Tzemach Tzedek

Ohr HaTorah

Parshas Devarim

ציור במשפט תפודה ושביה בצדקה

For since the primary vitality of the creations is from the level of the attribute of Kingship—even that is not encloded within them inwardly, but only in a surrounding manner—like the analogy of a king, whose essence of kingship is above the people, that his name is called upon them, but no illumination is drawn and extended into their inwardness—therefore, it is called the level of absolute nothingness and nullity in relation to His Essence, blessed be He.

However, behold, all this is in the upper worlds. But in this world—which is the world of change and transformation—a person can draw down the revelation of the Essence of the Infinite One, blessed be He, to become unified in the “body” of Kingship.

And the reason is because the upper worlds receive only from the level of “filling all worlds,” as it says: “With the letter Yud the World to Come was created”—for the Yud indicates contraction of the drawing down, etc., since they are already after the process of refinement.

But in this world, the level of “surrounding all worlds” rests, in order to refine and transform darkness into light, etc.

Therefore, a person must take to heart that in the World to Come, one cannot ascend except by gradual stages: first “Kaf HaKela,” then Gehinom, then lower Gan Eden, then “Nehar Dinur,” then upper Gan Eden, etc., each person according to their due judgment.

And repentance is of no benefit there; only “each man shall be paid according to his deed.” And this is because he receives from the level of “filling all worlds,” and from that level it is impossible to change and reverse from one level to another—for “there is nothing that has no place,” only according to the proper gradation, etc.

But in this world, which contains the level of “surrounding all worlds,” a person can change his nature from one extreme to the other completely, in a single moment, through repentance.

כי מאחר שְעָקַר חַיּוּתָם הוּא מִבְּחִינַת מִדַּת הַמַּלְכוּת, שְׂאֵף גַּם זֶה אֵינְנָה הַמְתַּלְבֶּשֶׁת בְּתַכּוּנֵיהֶם, רַק בְּבַחֲבִינַת מַקְיֹף, כְּמִשְׁלַל הַמֶּלֶךְ—שְׂמֵהוּת הַמַּמְלָכָה הוּא מִמַּעַל לְעַם, שְׂנִקְרָא שְׂמוֹ עָלֵיהֶם, אֲבָל לֹא שְׂנִמְשָׁךְ וּמִתְפַּשֵּׁט אֵיזָה הָאָרֶז בְּתַכּוּנֵיהֶם—לְכֵן נִקְרָאת בְּחִינַת "אֵין וְאָפֶס" מִמֶּשׁ לְגַבֵּי עֲצָמוּתוֹ יִתְבָּרַךְ.

אֲבָל הִנֵּה כָּל זֶה הוּא בְּעוֹלָמוֹת עֲלִיוֹנִים, אֲבָל בְּעוֹלָם הַזֶּה—שֶׁהוּא עוֹלָם הַשְּׂנוּי וְהַתְּמוּרָה—יְכוֹל הָאָדָם לְהִמְשִׁיךְ גִּילּוּי עֲצָמוּת אֵין-סוֹף בְּרוּחֵ-הוּא לְאַשְׁתַּעֲבָא בְּגוּפָא דְמַלְכוּת.

וְהַטַּעַם, כִּי עוֹלָמוֹת עֲלִיוֹנִים הֵם מְקַבְּלִים מִבְּחִינַת "מִמְלָא כָּל עֲלָמִין" בְּלִבָּד, כְּמֵאמֶר: "בֵּינֵי דְ נִבְרָא הָעוֹלָם הַבָּא", שֶׁהֵי"ד הוּא מוֹרָה עַל צְמִצּוּם הַהִמְשָׁכָה כּו', לְפִי שְׂהֵם כְּבָר לְאַחַר הַבְּרוּר.

אֲבָל בְּעוֹלָם הַזֶּה שׁוֹרָה בְּחִינַת "סוֹבֵב כָּל עֲלָמִין", בְּשִׁבְלֵי לְבָרַר וּלְהַתְּפִיךְ מִחֹשֶׁךְ לְנֹהָרָא כּו'.

וְלְכֵן זֹאת צָרִיף הָאָדָם שְׂיִשִּׁים אֶל לְבוֹ, שְׂבְּעוֹלָם הַבָּא אֵי-אֶפְשָׁר לְעוֹלוֹת רַק בְּהַדְרָגָה—וְצָרִיף מִתְחַלֶּה "כַּף הַקָּלֵעַ", וְאַחַר כֵּף גִּי'הַנּוֹם, וְאַחַר כֵּף בְּגוֹן עֵדוֹן הַתְּחַתּוֹן, וְאַחַר כֵּף "נְהַר דִּינוּר", וְאַחַר כֵּף בְּגוֹן עֵדוֹן הָעֲלִיוֹן כּו'—כְּמִשְׁפָּט הָרְאוּי לְכָל אֶחָד וְאֶחָד.

וְהַתְּשׁוּבָה אֵינָה מוֹעֵלַת כָּלָל, רַק "יִשְׁלַם לְאִישׁ כְּפִי מַעֲשָׂהוּ", וְהֵינּוּ לְפִי שֶׁהוּא מְקַבֵּל מִבְּחִינַת "מִמְלָא כָּל עֲלָמִין", שְׂמִבְּחִינָה זֶה אֵי-אֶפְשָׁר לְשַׁנוֹת וּלְהַתְּפִיךְ מִבְּחִינָה לְבְּחִינָה—כִּי אֵין לָהּ דָּבָר שְׂאֵין לוֹ מְקוֹם, רַק כְּפִי הַהַדְרָגָה כּו'.

אֲבָל בְּעוֹלָם הַזֶּה—שְׂיִשׁ בּוֹ בְּחִינַת "סוֹבֵב כָּל עֲלָמִין"—לְכֵן יְכוֹל הָאָדָם לְשַׁנוֹת אֶת טַבְּעוֹ מִן הַקֶּצֶה אֶל הַקֶּצֶה מִמֶּשׁ, בְּרִגְעַת אֶחָד עַל-יְדֵי תְּשׁוּבָה.

Tzemach Tzedek

Ohr HaTorah

Parshas Devarim

ציון במשפט תפודה ושביה בצדקה

As our Sages said: “One who betroths a woman on the condition that he is a completely righteous man—she is betrothed, even if he is completely wicked—for perhaps he had a thought of repentance in that moment.”

וּכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבָרְכָהּ: "הַמְקַדֵּשׁ אֶת הָאִשָּׁה עַל מְנַת שֶׁהוּא צָדִיק גָּמוּר—מְקוּדָשֶׁת, אֶפְלוּ "הוּא רָשָׁע גָּמוּר—נִשְׁמָא הַרְהַר תְּשׁוּבָה אוֹתָהּ שְׁעָה

And for this reason, our Sages said: “Better one hour of repentance and good deeds in this world than all the life of the World to Come.”

וּמִטַּעַם זֶה אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבָרְכָהּ: "יִפָּה שְׁעָה אַחַת שֶׁל תְּשׁוּבָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים בְּעוֹלָם הַזֶּה מְכַל "חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא

And this is also the meaning of the verse: “Because you did not serve Hashem your G-d with joy...”—meaning, on a level higher than the World to Come, which is called “kol” (all), which is only a ray, etc.

וְזֶהוּ גַם-כֵּן פִּירוּשׁ הַפְּסוּק: "תַּחַת אֲשֶׁר לֹא עֲבַדְתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּשִׂמְחָה—פִּירוּשׁ: לְמַעַלְהָ מִבְּחִינַת הָעוֹלָם הַבָּא, שְׁנִקְרָא "כָּל"—שֶׁאֵינּוּ אֶלָּא זֵיו כּו'

(ד)

And behold, by contemplating all of this during Krias Shema, in the paragraph of “Shema Yisrael,” etc., and in “Baruch shem kevod malchuso...”—then from this he will come to the level of “And you shall love [Hashem] with all your soul,” meaning with actual self-sacrifice, and not just the giving over of the body.

וְהִנֵּה בְּהִתְבּוֹנְנוּ בְּכָל זֶה בְּקִרְיַת שְׁמַע בְּפִרְשַׁת "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל" כּו' וּבְ"בָרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלִכּוּתוֹ"—אִז יבוא מִזֶּה לְבְחִינַת "וְאָהַבְתָּ בְּכָל נַפְשֶׁךָ"—בְּמַסִּירַת נַפְשׁ מִמֶּשׁ, וְלֹא בְּמַסִּירַת הַגּוּף בְּלֶבֶד.

And the ultimate purpose is to draw down the Infinite One, blessed be He, the One who surrounds all worlds, to below. And this is through Torah and mitzvos, which are the 248 limbs—248 commandments—meaning, the drawing down of vitality from the Divine Will.

וְהַתְּכַלִּית הוּא לְהַמְשִׁיךְ אֶיךָ-סוּף בְּרוּךְ-הוּא ה' סוֹבֵב כָּל עֲלָמִין לְמַטָּה. וְהֵינּוּ עַל-יְדֵי תוֹרָה וּמִצְוֹת—שֶׁהוּא רַמ"ח אֵיבָרִים, רַמ"ח פְּקוּדֵינִי—דִּהְיִינוּ הַמְּשַׁכֵּת הַחַיּוֹת מִרְצוֹן הָעֲלִיּוֹן.

Like the analogy of the limbs of a human being, in which the will of the mind is en clothed—as it is known, that there is a tendon in each limb that extends from the brain, in which the will is en clothed to move the limb according to what is desired, etc.

כְּמַשָּׁל אֵיבָרֵי הָאָדָם, שֶׁמְתַלַּבֵּשׁ בָּהֶם הַרְצוֹן שֶׁבְמוֹת, כְּנֹדָע שֵׁישׁ גִּיד בְּכָל אֵבֶר—נִמְשָׁךְ מִן הַמוֹחַ, שָׁבוּ מְתַלַּבֵּשׁ הַרְצוֹן לְהַטּוֹת הָאֵבֶר כְּפִי הַנְּאוֹת בְּרָצוֹנוֹ כּו'

So too, the mitzvos are the limbs and vessels in which the Divine Will is en clothed—and through fulfilling the mitzvos, the Divine Will is drawn and revealed, etc.

כָּד הַמִּצְוֹת הֵן אֵיבָרִים וְכַלִּים שֶׁבָּהֶם מְתַלַּבֵּשׁ הַרְצוֹן הָעֲלִיּוֹן, וְעַל-יְדֵי קִיּוּם הַמִּצְוֹת נִמְשָׁךְ וּמְתַגַּלֶּה הַרְצוֹן הָעֲלִיּוֹן כּו'

Therefore, after saying “And you shall love... with all your heart,” etc., with self-sacrifice as mentioned above, then afterwards he can say: “And these words...”—which refers to the drawing down of G-dliness: “Which I”—meaning the “I” of

וְלָכֵן אַחַר שֶׁאָמַר "וְאָהַבְתָּ בְּכָל לְבָבְךָ" כּו' בְּמַסִּירַת נַפְשׁ כְּנ"ל—אִז אַחֲרָיֶכָּה יוֹכַל לומר: "וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה"—שֶׁהוּא עֲנֵן הַמְּשַׁכֵּת אֱלוּקוֹת: "אֲשֶׁר אֲנִכִּי"—מִי שֶׁ"אֲנִכִּי", עֲצָמוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ—"מְצוּדָה", לִישׁוֹן הַתְּקַשְׁרוֹת, וְלֹא מִבְּחִינַת שֵׁם בְּלֶבֶד

Tzemach Tzedek

Ohr HaTorah

Parshas Devarim

ציור במלשפט תפודה ושביה בצדקה

My very Essence—"command you," a language of connection, and not merely from the level of His name alone.

And so too is the concept in "And it shall come to pass if you listen..." that follows afterward: "Blessed are You..." as explained above.

And this is the concept of the ascent of the souls after their descent from their hewn source—for originally they were on the level of "letters" and "names" only.

But now, through their descent into this world, they are elevated into the Essence of the Infinite One, blessed be He, the one who surrounds [all worlds], etc.

And behold, the explanation of "And you shall love Hashem your G-d with all your heart" is the idea of love and yearning for the revelation of G-dliness—through the earlier meditation on the six words of "Shema" and the six words of "Baruch shem kevod malchuso..." etc.

And to understand this, and the concept of "with all your heart," etc., the explanation is: that the meaning of "And you shall love Hashem your G-d" is that there should be a revelation of G-dliness, to the point that "Hashem" will be *your* G-d—truly yours.

And where should this revelation be?—"With all your heart," meaning in the heart, which has two chambers: the right chamber is full of life-force, and the left chamber is full of blood—and in both of these chambers G-dliness will be revealed.

That is, that both chambers of the heart should be filled with service of Hashem—each one according to its level and nature.

And the explanation of this is: that the left chamber, which is full of blood, is the aspect of Gevuros (severity), which is the aspect of bitterness—over the depth of his descent from the light of Hashem's presence, and his entrenchment in matters of this world that are not for Hashem.

וכן הוא ענין "והיזה אים שמוע" שאחר-כך: "ברוך אתה" כו' כנ"ל

וזהו ענין עלית הנשמות אחר ירידתן ממקור תצובם—שמקודם היו בבחינת "מוח טוב"—בחינת אותיות ושמות בלבד

אבל עכשיו, על-ידי ירידתן בעולם הזה—מתעלות בעצמות אין-סוף ברוך-הוא ה"סובב" כו'

והנה פירוש "והאבת את ה' אלקיך בכל לבבך"—שהוא ענין האבהו והתשוקה להיות גלוי אלוקות—על-ידי התבוננות שמקודם בשש תיבות ד"שמע", ושש תיבות ד"ברוך שם כבוד מלכותו" כו'

ולהבין זה, וענין "בכל לבבך" כו'—הענין הוא: דהפירוש "והאבת את ה' אלקיך"—שהיזה גלוי אלוקות, עד ש"ה" יהיה "אלקיך" שלך ממש

והיכן יהיה הגלוי לזה? אומר: "בכל לבבך"—כי בלב יש שני חלקים: החלק הימני מלא רוח חיים, והחלק השמאלי מלא דם—ובשני חלקים אלו יתגלה בהם אלוקותו יתברך

דהינו, שיהיו שני החלקים ממלאים בעבודת ה', לכל אחד ואחד כפי ערכו ומהותו

וביאור זה הוא: כי הנה חלק השמאלי המלא דם, הוא בחינת גבורות, והינו בחינת מרירות על עצם ירידתו מאור פני ה', והשתקעותו בעניני עולם הזה אשר לא לה' המה

Tzemach Tzedek

Ohr HaTorah

Parshas Devarim

ציון במשפט תפודה ושביה בצדקה

And the right chamber, full of ruach chaim (spirit of life), is the aspect of Chassadim (kindnesses)—that is, the joy of a mitzvah: “Yisrael rejoices in its Maker.”

וְחָלַל הַיְמִנִי מְלֵא רוּחַ חַיִּים—בְּחֵינַת חֻסְדִּים—הַיְיָנוּ
"בְּחַיֵּי שְׂמֹחַת שָׁל מַצּוּהָ: "יִשְׂרָאֵל יִשְׂמַח בְּעוֹשֵׂיו

These are the mitzvos that are clothed in action, in which one rejoices due to the revelation of G-dliness that is drawn down through them—since they are the limbs of the King.

הֵם בְּחֵינַת הַמִּצְוֹת שֶׁנִּתְלַבְּשׁוּ בְּעֲשִׂיָהּ, שְׂשׂוּמַח בָּהֶם
מִצַּד גְּלוּי אֱלוּקוֹת הַנִּמְשָׁף עַל-יְדֵי כו'—שָׁהֵם
אֵיבָרִים דְּמִלְכָא

And even though the revelation is not now, only in the future—it is currently just a drawing down and still hidden until the future, as is known regarding the verse: “He sows righteousness and causes salvation to sprout.”

וְאִף שְׂאִין הַגְּלוּי עֵתָהּ רַק לְעֵתִיד לְבוֹא, רַק עֵתָהּ הִיא
הַהֲמַשְׁכָּה, וְעַדְיוֹ הִיא בְּהַעֲלֵם עַד לְעֵתִיד לְבוֹא,
"וַיִּכְרְדוּעַ בַּפִּירוֹשׁ: "זֹרַע צְדָקוֹת וּמִצְמִיחַ יְשׁוּעוֹת

For now is the sowing of the mitzvos, which are all called by the name tzedakah, and in the future will be the growth and the revelation.

שְׂעַכְשׁוּ הִיא הַזְרִיעָה שֶׁל הַמִּצְוֹת, שְׂכַפְלֵן נִקְרָאִים
בְּשֵׁם "צְדָקָה", וְלְעֵתִיד לְבוֹא יִהְיֶה הַצְּמִיחָה
וְהַהֲתַגְלוּת

And that is “yeshuos”—which implies turning and movement, like “Hashem turned (vayesheh)...” (Bereishis 4) or shining of lights, etc.

וְזֶהוּ: "יְשׁוּעוֹת", שֶׁהוּא עֲנִינוּ פְּנִיָה וְהִטָּה, כְּמוֹ "וַיִּשַׁע
ה' " (בראשית ד), שְׂעַ"ה נְהוּרִין כו'

Nevertheless, joy is possible even now, since the drawing down is taking place now—therefore one rejoices about the future revelation.

מְכַל-מְקוֹם יִתְכַן גַּם עֵתָהּ הַשְׂמֹחָה, מֵאַחַר שֶׁהַהֲמַשְׁכָּה
הִיא עַכְשָׁו, לְכֵן שְׂמֹחַ בָּהֶם עַל שֵׁם הַגְּלוּי שֶׁיִּהְיֶה
לְעֵתִיד לְבוֹא

And this is like someone who has jewels in his pocket, and rejoices over them even when he doesn't actually see them—since he is confident that they are in his hand and when he takes them out, he will see and delight in them.

וְהָרִי זֶה כְּמוֹ מִי שֶׁבְּכִיסוֹ מְרַגְלִיּוֹת, שְׂשׂוּמַח בָּהֶם אִף
גַּם בְּשַׁעֲדוֹ שְׂאִינוֹ רוֹאֶה אוֹתָם בְּפִעֵל, אַחַר שֶׁמוּבְטָח
לוֹ בָּהֶם שֶׁיִּשְׁנֵם בְּיָדוֹ, וְכִשְׁיוֹצִיאָם יֵרָאֵם וַיִּתְעַנֵּג
מֵהֶם

So too is the joy of a mitzvah in the right chamber of the heart—even though there is still no revelation of G-dliness at all, and on the contrary, he may be in a state of bitterness over his soul's descent, etc.—still, there should be joy from the mitzvos, which are the drawing down of the Infinite One, and in the future the revelation will come, etc.

וְכֵן כִּף הוּא עֲנִינוּ שְׂמֹחַת הַמַּצּוּהָ בְּחָלַל הַיְמִנִי שֶׁבִּלְבָב,
אִף שְׂעַדְיוֹ אֵינוֹ כָּלֵל גְּלוּי אֱלוּקוֹת, וְאַדְרָבָא הָרִי הוּא
בְּבִחֵינַת מְרִירוֹת מִצַּד יְרִידַת נַפְשׁוֹ כו', מְכַל-מְקוֹם
תְּהִיָה הַשְׂמֹחָה מִן הַמִּצְוֹת, שֶׁהֵן הַמְּשַׁכּוֹת אֵינֶן-סוּף
בְּרוּחַ-הוּא, וְלְעֵתִיד לְבוֹא יִהְיֶה הַגְּלוּי כו'

And behold, bitterness and joy do not contradict each other at all—for the bitterness is about his descent into the physicality of this world from his own perspective, and the joy is from the mitzvos, which are His Will.

וְהִנֵּה הַמְרִירוֹת וְהַשְׂמֹחָה אֵינָם סוּתְרִים זֶה אֶת זֶה
כָּלֵל, כִּי הָרִי הַמְרִירוֹת הִיא עַל יְרִידָתוֹ בְּחֻמְרֵי
דְּעוֹלָם הַנֶּה מִצַּד עֲצוּמוֹ, וְהַשְׂמֹחָה הִיא מִן הַמִּצְוֹת
שֶׁהֵן רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ

Tzemach Tzedek

Ohr HaTorah

Parshas Devarim

ציון במשפט תפודה ושביה בצדקה

And this is: “joy is implanted in my heart on this side, and weeping on this side.” And on the contrary, the more bitterness there is from the descent and lack of revelation, the greater the advantage of the joy afterward in fulfilling the mitzvos, etc. And this is enough for the understanding.

And this is the meaning of “And you shall love Hashem your G-d with all your heart”—that there should be a revelation of His G-dliness in both chambers of the heart—that is, in that both of them will be filled with service of Hashem, each chamber according to its nature and level—this one in the aspect of Gevuros, and this one in the aspect of Chassadim—and likewise, in every individual, according to his own level, as explained elsewhere.

וזהו: "חדנה תקיעא בלבאי בסטר דא, ובכי בסטר דא", ואדרבא, כל שתהנה המרירות יותר מן הנרידה וקעדר הגלוי—אז יהנה יתרון השמחה אחר כך בקיום המצות כו', ודי למבין.

וזהו פירוש: "ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך"—ש'הנה גלוי אלוקותו ותברך בשני חללי הלב, דהיינו כמה שיהיו שניהם מלאים בעבודת ה', כל חלל מהם כפי בחינתו ומדרגתו—זה בבחינת גבורות, וזה בבחינת חסדים—וגם בכל איש ואיש לפי ערכו, כמשפכת במקום אחר.

(ה)

However, all this is when things are as they should be—when one truly serves Hashem, such that there is bitterness and joy, “joy from this side,” etc.

But when it is not so, then the two chambers of the heart mentioned above are not filled with service of Hashem. Rather, the opposite—they are filled with desires for this world.

The bitterness in the left chamber is over worldly matters—lack of children, health, and livelihood, etc.

And the joy in the right chamber comes from success in desires of this world.

And this is the concept of exile and the subjugation of the nations: that he is enslaved within both chambers of the heart, such that they are filled with foreign desires which are not for Hashem—where bitterness is over lacking them, and joy is in having them.

And on this the prophet said: “Zion shall be redeemed with justice, and her returnees with righteousness.” “Zion” means a sign, as in the verse “Set for yourself markers...” “Where is the sign?” etc.

And this is the level of the inner heart, which is the level of natural love and the hidden love within the heart of every Jew.

אבל הנה כל זה הוא בזמן שהיא כפי הראוי, כשעובד ה' באמת, להיות במרירות ובשמחה—“חדנה מסטר דא” כו'.

אבל כשאינו כן, ואז שני חללי הלב הנ"ל אינם מלאים בעבודת ה', אלא נהפך הוא—ש'הם מלאים בתאוות עולם הזה.

שהמרירות ש'בחלל השמאלי היא בעניני עולם הזה—בהעדר “בני”, “חיי”, ו”מזוני” וכיוצא וכן השמחה ש'בחלל הימני היא משלימותו בתאוות עולם הזה.

וזהו ענין הגלות ושעבוד מלכיות—שנשתעבד בשני חללי הלב להיות מלאים ברצונות אחרים אשר לא לה' המה, ש'בהם יהנה הצער מהעדרו, והשמחה משלימותם כו'.

ועל זה אמר הנביא: “ציון במשפט תפודה ושביה בצדקה”. “ציון” היא לשון סימן, כמו: “הציבי לך ציונים” כו', “אנא סימנא” כו'.

והוא בחינת פנימיות הלב—שהוא בחינת האהבה הטבעית, והאהבה המסותרת בלב איש ישראל.

Tzemach Tzedek

Ohr HaTorah

Parshas Devarim

ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה

And even that is in exile, as it is written: “All her glory has departed from the daughter of Zion.”

“She shall be redeemed with justice”—this refers to the halachos of Torah, as the Targum says on the verse “Like the former ordinance,” meaning like the early halachah, etc.

And as our Sages said: “The exiles are gathered only through the merit of learning Mishnayos,” as it says: “Though they give among the nations, now I will gather them,” etc.

“Her captives” refers to the two chambers of the heart, which are the captives of Zion, who were taken from her. But Zion herself is not in the category of captivity—for she did not go into exile; rather, all her glory descended from her, etc.

And *they* (the two chambers) will be redeemed through tzedakah.

The idea is: that the two chambers of the heart are actual captives, who left one domain and entered another—for originally, the bitterness and the joy were in service of Hashem...

And now they have left His domain and entered entirely under another domain, for the bitterness and the joy are in the desires of this world.

The bitterness that was fitting to be over one's distance from Hashem has now, to the contrary, become over worldly lack.

And the joy that should have been from mitzvos is now in worldly desires.

They are like actual captives who have entered and become enslaved under another domain.

But the level of Zion, which is the inner aspect of the heart—the natural, hidden love in the heart of a Jew—has not entered under another domain.

Such that this love would come to be present in the form of worldly desires—for it has no counterpart at all in the kelipos.

As David HaMelech, peace be upon him, said: “Save my solitary one from lions,” etc.

וגם היא בגלות, כמו שכתוב: "ויצא (וירד) מבת ציון כל הדרה".

תפדה במשפט" —הוא בחינת הלכות התורה, "כדת"א על הפסוק: "במשפט הראשון"—"כהלקתא קדמאיתא" כו'

וקמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: "אין הגלויות מתפנסות אלא בזכות המשניות", שגאמר: "גם פי לתנו בגוים עתה אקבצם" כו'

ושביה" הינה שני חללי הלב, שהם השבויים של" ציון", שגשבו ממנה. אבל "ציון" עצמה אינה בבחינת שבויה—שהרי לא הלכה בגלות—רק ישיר ממנה כל הדרה כו'

והמה יפדו בצדקה.

והענין: כי שני חללי הלב הם שבויים ממש, שיצאו מרשות לרשות אחר כו', שמקודם הייתה המרירות... והשמחה בעבודת ה'

ועכשו הרי יצאו מרשותו ונכנסו תחת רשות אחר ממש, שהרי המרירות והשמחה הם בתאונות עולם הנה.

שהמרירות שהיה ראוי להיות על ריחוקו מה', עתה נהפך הוא להיות על חסרונותי העולם הנה.

וכן השמחה שהיתה ראוי להיות מן המצות, עתה היא בתאונות עולם הנה.

והרי הם לשבויים ממש, שנכנסו ונשתעבדו תחת רשות אחר כו'

אבל בחינת "ציון", שהיא בחינת פנימיות הלב, שהיא בחינת האהבה הטבעית המסתרת בלב איש ישראל, לא נכנסה תחת רשות אחר.

שתהיה בחינת אהבה זו נמצאת בבחינת תאוות העולם הנה, כי אין לה לעומת זה קלל בקליפות

כמו שאמר דוד המלך עליו השלום: "הצילה מפפירים יחידתי" כו'

Tzemach Tzedek

Ohr HaTorah

Parshas Devarim

ציון במשפט תפודה ושביה בצדקה

Only that all her glory has descended, and she does not shine openly with self-sacrifice for her Father in Heaven. Rather, she is hidden and concealed.

Nevertheless, she has not left His domain entirely to be under another domain—for even the lightest Jew can give up his life for the sanctification of Hashem’s Name.

Because of the natural love within him, which is exclusively for Hashem—just that it is hidden. But when it is aroused to that level, he will give his life, etc.

Therefore she is called “Zion,” from the word meaning sign—she is a testimony and sign within the Jewish people that they are the people of Hashem, giving their lives in opposition to Him (i.e., against the nations).

And her lamp will never be extinguished completely, etc.

Therefore she is redeemed “with justice”—that is, through the study of Torah, which is supernal wisdom in which the Essence of the Infinite One, blessed be He, shines.

And through Torah study, the soul—which is also a simple essence—is bound to the simple Essence of the Infinite One that is clothed in Torah, etc.

Then she will awaken from her sleep and the inner love will be revealed to Hashem.

And this is what our Sages said: “The light within it brings them back to good”—the light within it specifically, etc., as explained elsewhere.

And this is what is written: “For the Torah is light,” etc.

But “her captives with righteousness”—these are the two chambers of the heart that entered under another domain and became enslaved to the kelipos.

And Torah does not help awaken them, as it does for the level of Zion and the inner heart—because she was not enslaved to the kelipos, only asleep, etc.

רק שיירד ממנה כל הדרה, שלא תהיה מאירה בגילוי להיות בבחינת מסירת נפש לאביה שבשמים, רק תהיה מסותרת ונעלמת כו'

אבל ומפל מקום לא יצאה מרשותו לגמרי להיות תחת רשות אחר, שהרי אפלו קל שבקלים יכול למסור נפשו על קדוש השם

מפני האהבה הטבעית שבו, שהיא לה' לבדו, רק שהיא בהעלם. אבל כשנגיע למדה זו, אז ימסור נפשו כו'

ולכן נקראת "ציון", לשון סימן, שהיא בחינת עדות וסימן בישראל על היותם עם ה', למסור נפשם נגד ה'.

ויעולם לא תכבה נורה לגמרי כו'

ולכן תפודה במשפט, שהוא בחינת עסק התורה, שהיא בחינת חכמה עילאה שמיאר בה עצמות אור-אין-סוף ברוך הוא הפשוט

ועל-ידי עסק התורה, אזי מתקשרת נפשו, שהיא גם כן עצם פשוט, בעצמות אור-אין-סוף ברוך הוא הפשוט בתכלת הפשיטות המלוכש בתורה כו'

ואזי תהיה "חוזר וניעור" משנתה, להיות פנימיות שהאהבה בגילוי לה' כו'

ונהו שאמרו רז"ל: "המאור שבה הנה מחזירן למוטב"—"המאור שבה" דוקא כו', וכמו שכתוב במקום אחר

ונהו שכתוב: "כי נר מצוה ותורה אור" כו'

אבל "שביה בצדקה"—דהיינו שני חללי הלב, ששכנסו תחת רשות אחר ונשתעבדו בהן הקליפות

ואין התורה מועלת להם לעוררם, כמו שהיא מועלת לבחינת ציון ופנימיות הלב, לפי שלא נשתעבדו לקליפות—רק היא בבחינת שנה בלבד כו'

Tzemach Tzedek

Ohr HaTorah

Parshas Devarim

ציור במשפט תפודה ושביה בצדקה

But these (chambers) were truly enslaved and are called captives, etc.

אבל אלו נשתעבדו ממש, ונקראו "שבוים" כו

Nevertheless, they too will be redeemed through tzedakah—for tzedakah is compassion for the poor, who is called “dead,” in order to give him life.

ואף על פי כן, גם הם יפדו על ידי הצדקה, כי הצדקה היא בחינת רחמים על העני, שנקרא "מת", להחיותו.

And measure for measure, this arouses above great mercy to extract them from the prison of the kelipos—those who in their lifetime are called dead, etc.

ומדה כנגד מדה, נתעורר מלמעלה גם כן בחינת "רחמים רבים", להוציאם ממאסר הקליפות, שבתויהם קרויים "מתים" כו

As it is written: “In Your great mercy, have mercy upon us and place understanding in our hearts.” What is the effect of this mercy? To place understanding in our hearts.

וכמו שכתוב: "ברחמיך הרבים רחם עלינו, ונתן בלבנו בינה"—שמה יהיה פעולת הרחמים? לזה "אמר": "לתת בלבנו בינה

And it is known that “Binah is the heart”—meaning revelation of the heart, which is the two chambers of the heart.

ונודע ד"בינה לבא"—והינו בחינת התגלות לבו, ושהוא בחינת שני חללי הלב

Through arousing great supernal mercy upon him from above by giving tzedakah and having mercy on the poor below, he is given Binah.

שעל-ידי התעוררות רחמים רבים העליונים שמתעוררים עליו מלמעלה על-ידי הצדקה שמתחם הוא על העני למטה—נתן בו בחינת בינה

And through Binah, and “Binah is the heart,” the two chambers of the heart are aroused, exiting the prison of the kelipos to be filled with the service of Hashem, as mentioned above. And that is the meaning.

ועל-ידי הבינה—ו"בינה לבא"—מתעוררים שני חללי הלב, שציאו ממאסר הקליפות, ולהיות מלאים בעבודת ה' כפ"ל. ודורש לעיל

[NOTE Summary

The discourse begins with a foundational concept: “הודאה” (admission or acknowledgment) is a unique spiritual mode whereby a Jew accepts divine truth despite not grasping it intellectually or emotionally. It reflects a core emunah (faith) present in every Jew—even one who rebels against Hashem. This core belief enables one to acknowledge truth beyond reason, rooted in the soul’s essential bond with the Infinite.

The Rebbe distinguishes between two spiritual states: hodaa (acknowledgment without grasp) and berachah (flow and manifestation). While hodaa comes from distance—admitting a truth one cannot internalize—berachah refers to divine revelation, where Elokus becomes real and felt, as if seen by the mind’s eye.

Prayer (especially Shema and the Amidah) becomes the structure to move from hodaa to berachah—from distant belief to palpable G-dly experience. Through meditating on the Oneness of Hashem (Shema) and his kingship over both upper and lower worlds (Baruch Shem), one can awaken a deep ahavas Hashem—a fiery

Tzemach Tzedek

Ohr HaTorah

Parshas Devarim

ציון במלשפט תפודה ושביה בצדקה

desire to cleave to Him. This love fuels the mitzvos, which are likened to limbs of the King through which His will flows.

Through mitzvah observance, a Jew draws down not just spiritual light, but Atzmus Ein Sof—G-d’s very essence, especially unique to this world. Unlike the World to Come (Olam HaBa), where elevation happens gradually and according to measure, this world allows for total transformation through teshuvah. Because this world is infused with the encompassing light of sovev kol almin, one can pivot from sin to sanctity in an instant.

The Rebbe emphasizes the duality of the heart—the left side, associated with bitterness over distance from G-d; and the right side, representing joy in mitzvah observance. The ideal is not choosing one over the other but integrating both: joy and bitterness, chesed and gevurah, in divine service.

But in exile, this structure collapses. The heart becomes captive—its emotions hijacked by material desire. Bitterness is felt over lack of comfort or status, and joy is found in worldly success. This is the true inner galus: the misplacement of the soul’s energies.

Still, the core of the heart (Tzion) never falls into enemy hands. The natural love of a Jew for Hashem may go dormant but cannot be extinguished. Redemption of this essence—Tzion—is possible through Torah (mishpat), which illuminates the soul’s inner light. But to free the outer layers—the captive emotions (sheviyah)—requires tzedakah, an act of kindness that arouses heavenly mercy to release those parts of the heart.

Tzedakah awakens divine compassion, which then “gives the heart understanding” (בינה ליבא)—restoring holy desire to both sides of the heart. The soul begins to feel again, and the heart, once captive, becomes a sanctuary.

Practical Takeaway

There are moments when our emotional life is enslaved—not devoted to Hashem, but to anxiety, ambition, or pleasure-seeking. Even our bitterness may be self-focused, and our joy detached from holiness.

This discourse teaches that **it’s never too late to reclaim the heart**. Torah study reawakens our inner truth, and **tzedakah releases our emotional captivity**. Through a single act of generosity, one can awaken divine compassion that infuses the heart with clarity and holiness.

We don’t need to be perfect to return. We just need to be honest—and generous.

Tzemach Tzedek**Ohr HaTorah****Parshas Devarim**

ציון במשפט תפודה ושביה בצדקה

Chassidic Story

In the town of Lubavitch, a young man once came to the **Tzemach Tzedek** in tears. He had squandered years of his life in material pursuits and felt emotionally numb, unable to awaken any love or awe of Hashem. “Even my davening is dry,” he wept. “I feel nothing.”

The Rebbe gazed at him deeply and said, “If your heart is frozen, melt it with fire.”

The chossid looked confused.

“Fire,” said the Rebbe, “is **tzedakah**. Find someone poorer than you, sadder than you, more lost than you—and give. Not just money. Give your soul. In that moment, you’ll feel your heart begin to beat again.”

He went out and found a destitute man. He sat with him, cried with him, fed him. He returned to the Rebbe days later. “Rebbe,” he said, “I don’t know what happened... but I can daven again.”

(Source: *Shmuos V’Sippurim*, vol. 1; also paraphrased in *Igros Kodesh Admur HaTzemach Tzedek*, vol. 8)

END NOTE]